

Arrest

nr. 286 509 van 21 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 oktober 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 april 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van haar Belgische vader.

1.2. Op 4 oktober 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 6.04.2022 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van zijn Belgische vader R., A. (...) (RR: (...)). Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er worden volgende bewijsstukken voorgelegd:

Attest OCMW Antwerpen dd. 19.02.2019 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij geen financiële steun kreeg.

Bewijzen van een aantal geldverzendingen via Western Union voor de maanden november en december 2017 en januari, februari, maart en april 2018. Betrokkene heeft verklaard België te zijn binnengereisd op 29.04.2018, echter werd geen paspoort voorgelegd met een inreisstempel, zodoende kan niet blijken dat betrokkene destijds nog daadwerkelijk in het land van herkomst verbleef en de stortingen ook effectief door hem werden ontvangen in Marokko.

Wat betreft het bewijs van onvermogen in het land van herkomst legt betrokkene een "Attestation du revenu global impose au titre de l'année 2019 N° 2744/19" dd. 19.03.2019 waarin de belastingdiensten stellen dat betrokkene in 2018 geen inkomsten had in Marokko: echter, het attest vermeldt onderaan "attestation délivrée à l'intéressé, sur sa demande, pour servir et valoir ce que de droit. Dit attest gaat dus om een verklaring op eer van betrokkene. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit document niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Gezien daarenboven niet duidelijk is wanneer betrokkene het land van herkomst heeft verlaten, kan ook de relevantie van het voorgelegde attest niet worden vastgesteld.

Tot slot blijkt uit raadpleging van de databank van de RSZ, Dolsis, dat betrokkene sedert 01.10.2018 ononderbroken zelf tewerkgesteld is. Bijgevolg kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn van in het land van herkomst, vooreerst omdat de attesten die daarvan moeten getuigen verklaringen op eer betreffen waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en ten tweede omdat uit het voorgelegde paspoort niet blijkt wanneer betrokkene concreet zijn land heeft verlaten en dus de relevantie van de voorgelegde bewijsstukken dat betrokkene ten laste was, niet naar waarde kunnen worden geschat. De afhankelijkheidsrelatie van in het land van origine of herkomst werd dus niet aangetoond. Verder blijkt uit het dossier dat betrokkene heden evenmin ten laste is.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, dat verwijst naar art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 40bis, §2; 40ter, derde lid en 62 van de Vreemdelingenwet.

Na een theoretische uiteenzetting over de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

"De staatsecretaris stelt dat niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van art 40bis, §2 3de lid en artikel 40ter wet 15.12.1980. (...)

Verzoekende partij is de zoon van R., A. (...) van Belgische nationaliteit met rijksregisternummer (...)

Verzoekende partij woont samen met zijn vader een tijd in België. Verzoekende partij heeft alle nodige bewijzen voor het indienen van een geldige aanvraag voorgebracht en heeft deze tijdig ingediend bij de gemeente.

De staatsecretaris stelt dat het attest van onvermogen in het land van herkomst een "Attestation de revenu global impose aut titre de l'année 2019 N°2744/19 d.d. 19.03.2019 waarin de belastingdienst stellen dat verzoekende partij in 2018 geen inkomsten had in Marokko. Echter, het attest vermeldt onderaan "Attestation délivrée à l'intéressé, sur sa demande pour servir et valoir ce que de droit »

De staatsecretaris stelt dat het gaat om een verklaring op eer van betrokkene. Dit is geenszins juist. Door het voorgebracht attest te lezen als een verklaring op eer, miskent de staatssecretaris de bewijskracht van het door verzoekende partij bijgebrachte stuk.

Het door verzoekende partij voortgebrachte betrof geen "attestation faites sur honneur" ofwel een verklaring op erewoord. Verzoekende partij is naar de belasting dienst gegaan om het door de dienst Vreemdelingenzaken gevraagde document te bekomen en heeft dit document aangevraagd. Het attest vermeldt dan ook zeer correct "attestation délivrée à l'intéresse sur sa demande" ofwel attest afgeleverd aan betrokkene en dit op zijn vraag.

Verder vermeldt het attest: "pous servir et valoir ce que de droit" Ook hier leest de Staatssecretaris dit ten onrechte als een verklaring op eer, omdat er enkel vermeldt staat dat dit document in rechte kan gebruikt worden.

De staatssecretaris miskent dan ook de bewijswaarde van het door verzoekende partij voortgebrachte bewijsstuk, aangezien de Staatssecretaris het stuk gevoegd als overtuigingstuk 2 leest als een verklaring op eer, wat nergens uit de tekst van attest blijkt dat het attest om een verklaring op eer erewoord gaat.

De staatssecretaris stelt dat het niet duidelijk is wanneer verzoekende partij het land van herkomst heeft verlaten. Verzoekende partij heeft zelf in zijn aanvraag tot vestiging aangegeven dat hij op 24.04.2018 naar België is gekomen. Het internationaal paspoort van verzoekende partij werd bekomen op 2.05.2018 in het consulaat van Marokko te Antwerpen. Minstens op dat ogenblik was verzoekende partij in België en is het door verzoekende partij voortgebrachte bewijsstuk relevant.

De Staatssecretaris verwijst in de beslissing van 4.10.2022 naar artikel 40bis, §2, 3de lid en artikel 40ter wet van 15.12.1980., en stelt dat verzoekende partij aangezien deze ouder is dan 21 jaar "ten laste" dient te zijn. Verzoekende partij toont deze afhankelijkheidsrelatie aan, zeker toen verzoekende partij nog in

het land van herkomst vertoefde, Door te stellen dat deze afhankelijkheidsrelatie niet meer bestaat sedert 15.10.2018 voegt de Staatssecretaris een voorwaarde toe aan de wet, wat niet kan.

Verzoekende partij werd immers in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie met daarop de vermelding "toegang tot de arbeidsmarkt: onbeperkt". Het attest van immatriculatie wordt door de dienst Vreemdelingenzaken afgeleverd en vermeldt dus de toelating tot tewerkstelling en het feit dat verzoekende partij werkt kan dus niet tegen hem gebruikt worden aangezien de niet tewerkstelling in België toelaat.

De beslissing van 04.10.2022 is dan ook genomen in strijd met artikel 40bis §2, 3de lid en artikel 40 ter wet van 15.12.1980.

Verzoekende partij roept dan ook terecht de schending in van art. 2 en 3 Wet Formele Motiveringsplicht Bestuurshandelingen, schending van art. 40bis §2, 3de lid en artikel 40 ter wet van 15.12.1980 in.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing naar de artikelen 40bis, §2, (eerste lid,) 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij gezinshereniging aanvraagt in functie van haar Belgische vader. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar en dus dient aan te tonen ten laste te zijn van de Belg, dat om als 'ten laste' te worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. De verwerende partij motiveert vervolgens: *"Er worden volgende bewijsstukken voorgelegd: Attest OCMW Antwerpen dd. 19.02.2019 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij geen financiële steun kreeg. Bewijzen van een aantal geldverzendingen via Western Union voor de maanden november en december 2017 en januari, februari, maart en april 2018. Betrokkene heeft verklaard België te zijn binnengereisd op 29.04.2018, echter werd geen paspoort voorgelegd met een inreisstempel, zodoende kan niet blijken dat betrokkene destijds nog daadwerkelijk in het land van herkomst verbleef en de stortingen ook effectief door hem werden ontvangen in Marokko. Wat betreft het bewijs van onvermogen in het land van herkomst legt betrokkene een "Attestation du revenu global impose au titre de l'année 2019 N° 2744/19" dd. 19.03.2019 waarin de belastingdiensten stellen dat betrokkene in 2018 geen inkomsten had in Marokko: echter, het attest vermeldt onderaan "attestation délivrée à l'intéressé, sur sa demande, pour servir et valoir ce que de droit. Dit attest gaat dus om een verklaring op eer van betrokkene. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit document niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Gezien daarenboven niet duidelijk is wanneer betrokkene het land van herkomst heeft verlaten, kan ook de relevantie van het voorgelegde attest niet worden vastgesteld."* Er wordt gesteld dat tot slot uit raadpleging van de databank van RSZ, Dolsis, blijkt dat de verzoekende partij sedert 1 oktober 2018 ononderbroken zelf tewerkgesteld is, dat bijgevolg bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij ten laste is van de referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn van in het land van herkomst, vooreerst omdat de attesten die daarvan moeten getuigen verklaringen op eer betreffen waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en ten tweede omdat uit het voorgelegde paspoort niet blijkt wanneer de verzoekende partij concreet haar land heeft verlaten en dus de relevantie van de voorgelegde bewijsstukken dat zij ten laste was niet naar waarde kunnen worden geschat, dat de afhankelijkheidsrelatie van in het land van origine of herkomst dus niet werd aangetoond, dat verder uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij heden evenmin ten laste is, dat de verzoekende partij dan ook niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, om het verblijfsrecht in België te

verkrijgen op basis van gezinshereniging en dat het recht op verblijf daarom aan de verzoekende partij wordt geweigerd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Op grond van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar vader, een Belgische onderdaan. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische vader.

De Raad benadrukt verder dat wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.6. *In casu* besloot de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging en dat daarom het recht op verblijf aan haar wordt geweigerd.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vooreerst dat de verzoekende partij bewijzen van een aantal geldverzendingen heeft voorgelegd voor de maanden november en december 2017 en januari, februari, maart en april 2018, dat de verzoekende partij heeft verklaard België te zijn binnen gereisd op 29 april 2018, dat er echter geen paspoort werd voorgelegd met een inreisstempel zodoende dat niet kan blijken dat de verzoekende partij destijds nog daadwerkelijk in het land van herkomst verbleef en de stortingen ook effectief door haar werden ontvangen in Marokko, dat de verzoekende partij, wat het bewijs van onvermogen in het land van herkomst betreft, een “*Attestation du revenu global impose au titre de l'année 2019 N° 2744/19*” van 19 maart 2019 voorlegt waarin de belastingdiensten stellen dat zij in 2018 geen inkomsten had in Marokko, dat het attest echter onderaan “*attestation délivrée à l'intéressé, sur sa demande, pour servir et valoir ce que de droit*” vermeldt, dat dit attest dus om een verklaring op eer gaat van de verzoekende partij, dat gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, dit document niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, dat gezien daarenboven niet duidelijk

is wanneer de verzoekende partij het land van herkomst heeft verlaten, ook de relevantie van het voorgelegde attest niet kan worden vastgesteld, dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn van in het land van herkomst, vooreerst omdat de attesten die daarvan moeten getuigen verklaringen op eer betreffen waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en ten tweede omdat uit het voorgelegde paspoort niet blijkt wanneer de verzoekende partij concreet haar land heeft verlaten en dus de relevantie van de voorgelegde bewijsstukken dat de verzoekende partij ten laste was niet naar waarde kunnen worden geschat.

De verwerende partij motiveert tevens dat uit raadpleging van de databank van RSZ, Dolsis, blijkt dat de verzoekende partij sedert 1 oktober 2018 ononderbroken zelf tewerkgesteld is, dat bijgevolg bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij ten laste is van de referentiepersoon, dat uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij heden niet ten laste is.

Deze twee motieven zijn determinerend en kunnen, als ze staande blijven, ieder op zich de bestreden beslissing dragen.

3.7. Waar de verzoekende partij vooreerst stelt dat zij samen met haar vader een tijd in België woont, dat zij alle nodige bewijzen voor het indienen van een geldige aanvraag heeft voorgebracht en deze tijd bij de gemeente heeft ingediend en dat zij de afhankelijkheidsrelatie aantoont, blijkt dat zij het oneens is met voornoemde motieven van de bestreden beslissing, doch slaagt zij er met haar algemeen betoog niet in om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten noch toont zij aan dat deze motieven foutief dan wel kennelijk onredelijk zijn.

3.8. Wat het tweede determinerend motief, met name dat uit raadpleging van de databank van RSZ, Dolsis, blijkt dat de verzoekende partij sedert 1 oktober 2018 ononderbroken zelf tewerkgesteld is, dat bijgevolg bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij ten laste is van de referentiepersoon en dat uit het dossier blijkt dat zij heden niet ten laste is, betreft, stelt de verzoekende partij dat door te stellen dat de afhankelijkheidsrelatie niet meer bestaat sedert 15 (lees: 1) oktober 2018, de staatssecretaris een voorwaarde aan de wet voegt, wat niet kan, dat zij immers in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie met daarop de vermelding "*toegang tot de arbeidsmarkt: onbeperkt*", dat het attest van immatriculatie door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt afgeleverd en dus de toelating vermeldt tot tewerkstelling en dat het feit dat zij werkt dus niet tegen haar gebruikt kan worden aangezien de verwerende partij de tewerkstelling in België toelaat.

De verzoekende partij diende haar verblijfsaanvraag in als descendent, ouder dan 21 jaar, van haar Belgische vader. In dat geval dient zij, het weze herhaald, conform artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° *juncto* 40ter van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij ten laste is van haar Belgische vader. De Raad wijst erop dat de redactie van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat de verzoekende partij moet aantonen ook gedurende de periode dat haar aanvraag nog loopt en tot op het ogenblik van het nemen van de beslissing, ten laste te zijn van haar vader. Er is immers in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn "*die te hunnen laste zijn*". Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat te dezen van toepassing is omdat de verzoekende partij de volwassen zoon is van een Belgische onderdaan, duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent, zijnde de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling, te zijnen laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen uitsluitend zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij een voorwaarde aan de wet toevoegt door te stellen dat de afhankelijkheidsrelatie niet meer bestaat sedert 1 oktober 2018.

De verzoekende partij betwist niet dat zij sedert 1 oktober 2018 ononderbroken zelf tewerkgesteld is maar stelt dat zij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie met daarop de vermelding "*toegang tot de arbeidsmarkt: onbeperkt*", dat het attest van immatriculatie door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt afgeleverd en dus de toelating vermeldt tot tewerkstelling en dat het feit dat zij werkt dus niet tegen haar gebruikt kan worden aangezien de verwerende partij de tewerkstelling in België toelaat.

De Raad merkt op dat het recht van de verzoekende partij om te werken tijdens de periode van onderzoek van haar aanvraag vermeld in punt 1.1., voortvloeit uit artikel 16 van het koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse

onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden, dat luidt als volgt: “*Hebben toelating om te werken, de buitenlandse onderdanen die het recht op verblijf inroepen op basis van artikel 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 die tijdens de periode van onderzoek van de aanvraag tot erkenning van het recht op verblijf in het bezit zijn van een document conform het model opgenomen als bijlage 19ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.*” Het feit dat de verzoekende partij toelating heeft om te werken, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij haar verblijfsaanvraag indiende als descendent, ouder dan 21 jaar, van haar Belgische vader waardoor zij conform artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° *juncto* 40ter van de Vreemdelingenwet diende aan te tonen dat zij ten laste is van haar Belgische vader, minstens toont de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aan. Zij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat het feit dat zij werkt “*niet tegen (haar) (...) gebruikt (kan) worden*”.

De Raad acht het geenszins foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag van een descendent van een Belgische onderdaan oordeelt dat het bewijs van eigen, ononderbroken tewerkstelling sedert 1 oktober 2018 aantoonde dat deze niet ten laste is van de Belgische onderdaan, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen. De verzoekende partij diende een verblijfsaanvraag in als persoon ten laste. Zij toont dan ook niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is te oordelen dat, nu blijkt dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet ten laste was van haar vader, zij dan ook geen aanspraak kan maken op deze verblijfsgrond.

3.9. Uit wat hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoekende partij het tweede motief niet weerlegt, noch ontkracht. De verzoekende partij kan door het gegeven dat zij sedert 1 oktober 2018 ononderbroken zelf tewerkgesteld is niet als ten laste worden beschouwd van haar vader, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Aangezien er geen andere middelonderdelen zijn gericht tegen het voornoemd motief en dit motief aldus overeind blijft, kan het op zich de bestreden beslissing dragen. Derhalve moet niet worden ingegaan op het betoog van de verzoekende partij dat de staatsecretaris stelt dat het attest van onvermogen in het land van herkomst gaat om een verklaring op eer van haar, dat dit geenszins juist is, dat de staatssecretaris, door het voorgebrachte attest te lezen als een verklaring op eer, de bewijskracht van het door haar bijgebrachte stuk miskent, dat het door haar voorgebrachte attest geen “*attestation faites sur honneur*” ofwel een verklaring op erewoord betrof, dat zij naar de belastingdienst is gegaan om het door de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagde document te bekomen en dit document heeft aangevraagd, dat het attest dan ook zeer correct “*attestation délivrée à l'intéressé sur sa demande*” vermeldt, ofwel attest afgeleverd aan betrokkene en dit op zijn vraag, dat het attest verder vermeldt: “*pour servir et valoir ce que de droit*”, dat ook hier de staatssecretaris dit ten onrechte leest als een verklaring op eer, omdat er enkel vermeld staat dat dit document in rechte kan gebruikt worden, dat de staatssecretaris dan ook de bewijswaarde miskent van het door haar voorgebrachte bewijsstuk, aangezien de staatssecretaris het stuk, gevoegd als overtuigingstuk 2, leest als een verklaring op eer, dat nergens uit de tekst van het attest blijkt dat het attest om een verklaring op eer/erewoord gaat, dat de staatssecretaris stelt dat het niet duidelijk is wanneer zij het land van herkomst heeft verlaten, dat zij zelf in haar aanvraag tot vestiging heeft aangegeven dat zij op 24 (lees: 29) april 2018 naar België is gekomen, dat haar internationaal paspoort werd bekomen op 2 mei 2018 in het consulaat van Marokko te Antwerpen, dat zij minstens op dat ogenblik in België was, dat het door haar voorgebrachte bewijsstuk relevant is en dat zij de afhankelijkheidsrelatie aantoonde, zeker toen zij nog in het land van herkomst vertoefde. Deze kritiek is immers gericht tegen het eerste motief. Het desgevallend gegrond bevinden van een middelonderdeel ertegen kan immers, gelet op het voorgaande, niet leiden tot het onwettig bevinden van de bestreden weigeringsbeslissing. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij deze middelonderdelen.

3.10. Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad er nog op wijst dat het betoog van de verzoekende partij betreffende het motief dat het “*Attestation du revenu globale impose au titre de l'année 2019 N° 2744/19*” van 19 maart 2019 slechts een verklaring op eer betreft, eveneens gericht is tegen een overtollig motief, daar het motief dat het niet duidelijk is wanneer de verzoekende partij het land van herkomst heeft verlaten, waardoor de relevantie van voormeld attest niet kan worden vastgesteld, volstaat om het besluit dat uit het voormeld stuk niet blijkt dat de verzoekende partij voldoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in het herkomstland te staven. De eventuele gegrondheid van kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Door betreffende het motief dat het niet duidelijk is wanneer de verzoekende partij het land van herkomst heeft verlaten, waardoor de relevantie van voormeld attest niet kan worden vastgesteld, te betogen dat zij zelf in haar aanvraag tot vestiging heeft aangegeven dat zij op 24 (lees: 29) april 2018 naar België is gekomen, dat haar internationaal paspoort werd bekomen op 2 mei 2018 in het consulaat van Marokko te Antwerpen, dat zij minstens op dat ogenblik in België was, dat het door haar voorgebrachte bewijsstuk relevant is en dat zij de afhankelijkheidsrelatie aantoonde, zeker toen zij nog in het land van herkomst vertoefde, gaat zij voorbij aan het feit dat niet zozeer betwist wordt dat zij eind april/begin mei 2018 zich reeds op het grondgebied van België bevond, doch dat gelet op het ontbreken van een paspoort met inreisstempel, niet kan blijken dat de verzoekende partij in en voor april 2018 nog daadwerkelijk in het herkomstland verbleef. Gelet op het feit dat het niet duidelijk is of de verzoekende partij in 2018 nog in het herkomstland verbleef, kon de verwerende partij wel degelijk terecht opmerken betreffende een attest waaruit blijkt dat de verzoekende partij in 2018 geen inkomsten had in Marokko, dat de relevantie van dit attest om het onvermogen in het land van herkomst aan te tonen, niet kan vastgesteld worden.

3.11. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met de artikelen 40bis, §2 en/of 40ter van de Vreemdelingenwet.

Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.12. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER